

Klokken

MIJMERING

De kerk bij mij om de hoek is onlangs gesloten. Zoals zoveel kerken. Op de deur hangt een wat klungelig kopietje dat 'in dit gebouw geen vieringen meer worden gehouden'. Waar de gelovige nu terecht kan staat er niet bij, maar vermoedelijk is dat bekend bij de personen die het aangaat. Ik was geen trouw bezoeker van die kerk. Ik vond het geen aantrekkelijk gebouw – dat is niet het belangrijkste maar het helpt – én ik ben al jaren geen fan meer van het binnen die dikke muren gevoerde beleid. Muren en beleid sluiten in, maar vooral uit.

De kerk waarin ik groot werd staat er al lang niet meer. Ik dacht als kind dat zo'n gebouw eeuwigheidswaarde had; dat het er altijd al stond en zou staan. Mooi niet. Zo'n vijftientwintig jaar geleden is de Antonius van Padua-kerk door een enorme sloopknuts met de grond gelijk gemaakt, alsof daar niet ooit de Heilige Geest weldoend had rondgewaard, Jezus tot vele hartjes had gesproken en God zelf goedwillende geesten in zwakke lichamen op het rechte pad had gehouden. Mijn jeugd speelde zich in en om de kerk af. Daar kan de generatie na mij zich niets meer bij voorstellen, maar ik ben er niet slechter van geworden.

Wat ik met de sluiting van al die kerken vooral mis zijn de klokken. Als boodschapper van vreugde en verdriet en vertrouwde bewaker van uur en tijd markeerden de kerkklokken belangrijke en minder belangrijke momenten in het leven. Ik hoor nog steeds het volle, melodieuze en voor mijn gevoel verbindende gelui(d) dat vanuit de toren over ons heen werd gestort, vier keer maar liefst op zondagochtend. Klokken horen bij het leven. Een mens moet zich af en toe geroepen voelen.

Marjolijn Sengers, 22 februari 2015